

pet om fredsbevarende virksomhed, således som det har udviklet sig siden FN's oprettelse. Congo-aktionen viste sig at blive en stor succes for FN og til stor gavn for Republikken Congo, takket være den afdøde og den nuværende generalsekretærs aldeles udmærkede og modige ledelse samt den indsats der er ydet, og de ofre, der er bragt af mange nationer og enkeltpersoner. Aktionen viste imidlertid, hvor langt en sådan virksomhed kan strække sig ud over, hvad man fra første færd forestillede sig. Medens et lille flertal af medlemslandene vedholdende har hævdet, at organisationen løber af med aktionen, så havde nok de fleste af os på et eller andet stadium en mere eller mindre svag fornemmelse af, at det måske var aktionen der løb af med organisationen. Problemerne i forbindelse med FN's fredsbevarende virksomhed har vist sig at være mere indviklede end mange af os nogensinde ville have forestillet os. Dette fremgår tydeligt af de økonomiske vanskeligheder, som organisationen nu står overfor. Vi mener, ligesom hr. Lester Pearson, at disse problemer bør underkastes nærmere overvejelse ikke alene omfattende de finansielle og institutionelle aspekter, men også tekniske spørgsmål, spørgsmål vedrørende planlægning og forberedelse. For os at se er tidspunktet nu kommet, hvor organisationen må gøre disse spørgsmål til genstand for en grundig undersøgelse. De nordiske lande har som bekendt arbejdet videre med tanken om at uddanne særlige militære styrker og stille dem til rådighed for FN. Men der synes at være behov for et bredere samarbejde og større koordination på dette område.

Hvad angår de økonomiske vanskeligheder, er det vort håb, at man gennem intensiv tankevirksomhed i 5. udvalg må finde frem til en løsning, hvorved organisationens finansielle sundhed genoprettes. Vi hilser med glæde den overvældende støtte til princippet om kollektivt finansielt ansvar, som kom til udtryk under den 4. ekstraordinære samling. Måtte den vej som således vistes, selv af medlemslande med beskedne muligheder for at betale, være en rettesnor for alle nationer ved fordelingen af ansvaret, således at vi ikke behøver at nære frygt for vor organisations fremtid.

Det er fortsat Danmarks ønske at se freden bevaret gennem almindelig og fuld-

stændig nedrustning under behørig kontrol. FN har hovedansvaret på dette område. Vi bør imidlertid nærme os problemerne i en realistisk ånd og holde os for øje, at enighed mellem stormagterne på grundlag af gensidige interesser er den første betingelse for fremskridt. At presse på med ideer, som ikke har nogen mulighed for at føre til sådan enighed, kan gøre mere skade end gavn.

Forhandlingerne i forsamlingen vil givet blive påvirket af den nyligt mellem de tre store atommagter afsluttede aftale om forbud mod kernevåbenforsøg. Danmark og en lang række andre lande tøvede ikke med at undertegne aftalen. Og det er vort oprigtige håb, at de, som endnu ikke har undertegnet den, snart vil følge dette eksempel. De forhåbninger, som aftalen har skabt hos hele menneskeheden, må ikke skuffes, men burde anspore til ny indsats.

Allerede før denne samlings åbning konstaterede vi med tilfredshed, at der blandt de mest direkte implicerede lande var vilje til at føre forhandlinger om yderligere nedrustningsforanstaltninger. De indlæg, som vi siden da har haft den ære at påhøre, har givet os grund til øget optimisme. Vi hilste med glæde præsident Kennedy's udmærkede tale, som gav udtryk for en linie, vi fuldt ud kan tilslutte os: kompromisløst at forsvare de idealer om frihed og uafhængighed, som vi aldrig kan fravige, samtidig med at række hele verden hånden til fredeligt samarbejde.

Også i det af Sovjetunionens udenrigsminister afgivne indlæg ser vi et yderst vigtigt skridt henimod større forståelse mellem øst og vest. De i disse to indlæg fremsatte tanker om mulighederne for fremskridt på nedrustningens område lå bemærkelsesværdigt nær op ad hinanden. Selv i sprogbrugen var der visse fælles træk. Vi kan kun håbe, at den dag ikke er fjern, hvor vi alle kan tale om fredeligt samarbejde under sameksistens eller — om man vil — fredelig sameksistens under samarbejde.

Jeg ønsker ikke at forstyrre denne tone af forsonlighed og gensidig forståelse, som er af væsentlig betydning for os alle. Jeg er dog sikker på, at det ikke vil komme som nogen overraskelse for min ærede sovjetiske kollega, når jeg siger, at vi ikke kan dele hans synspunkt, for så vidt angår Tyskland. Ihvorvel alle europæere, også tyskerne selv, ønsker virkelig afspænding i Centraleuropa,